

Ο Άνθρωπος μ' ενάρετη ψυχή, ούτε διατάζει, ούτε υπακούει...

№ 001 ΜΑΙΟΣ 2013

Περιοδική έκδοση της Συνέλευσης Αμαρουσίου
http://ansinamar.blogspot.gr/ e-mail: ansinamar@gmail.com

Ανεύ Αντιτίμου

ΑΣΙΜΟΓΥΘΙΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΑΡΧΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

• Η Συνέλευση Αμαρουσίου είναι μια συλλογικότητα ατόμων που εμπνέονται από τις αρχές της κοινωνικής απελευθέρωσης, της κατάργησης δηλαδή του εμπορευματικού συστήματος.

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης για το **Indymedia**, τον **98FM** και τον **Ένταση fm**

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

athens.indymedia.org

Κήπος Έπαυλης Κουβέλου

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

Φασούλι το φασούλι αδειάζει το σακούλι...

«Η Κύπρος ήταν μια ειδική περίπτωση», δήλωσε ο κ. Ρεν, ωστόσο «η επερχόμενη οδηγία θα προϋποθέτει πως επενδυτές και καταθέτες θα συμβάλουν στην περίπτωση αναδιάρθρωσης ή εξυγίανσης μίας τράπεζας».

Τι ακριβώς συμβαίνει; Ποιες συνέπειες έχει;

Ένα σύστημα που συστατικό του στοιχείο έχει το ατομικό όφελος, δεν μπορεί παρά αξιακά να διαψεύδει πάντα, τις όποιες κοινωνικές αξίες αναδεικνύει, αφού αυτό σαν γαργαντούας γιγαντώνεται τρεφόμενο από τις ίδιες του τις σάρκες, σε βάρος της κοινωνίας που παράγει τον πραγματικό πλούτο.

στη σελίδα 3

«Θα έρθει η μέρα που η σιωπή μας θα είναι πιο δυνατή από τις φωνές που καταπνίγεται σήμερα»

Το μνημείο στους μάρτυρες του Σικάγου έχει το παραπάνω κείμενο σαν επιγραφή στη βάση του.

Σήμερα που τα εργασιακά δικαιώματα χάνονται σχεδόν χωρίς καμιά αντίδραση, σήμερα που ο συνδικαλισμός χτυπιέται και λιοδορείτε ως ...αναχρονισμός, οι αγώνες που έδωσαν οι αμερικάνοι εργάτες στο Σικάγο πριν 130 χρόνια, για αυτά που μέχρι πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αυτονόητα και κεκτημένα, γίνονται όχι απλά επίκαιροι, αλλά και παράδειγμα. Παράδειγμα για να κατανοήσουμε ότι όλα αυτά που είχαμε χρειάστηκαν αγώνες για να κατακτηθούν και όλα αυτά που χάνουμε είναι αποτέλεσμα όχι κάποιας κρίσης, αλλά της αδράνειας και της ανημποριάς που δείχνουμε σα κοινωνία.

στη σελίδα 5

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ, ΜΙΑ ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΔΗΛΩΝΕΙ ΠΑΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ, ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΞΙ ΣΧΕΔΟΝ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ.

«Το πραγματικό «αντρίλίκι» δεν είναι να δέρνεις έναν ανήμπορο μετανάστη, αλλά να μη γονατίζεις μπροστά σε μια πανίσχυρη εξουσία.»

Στις συγκρούσεις των οικοδόμων το 65 με την αστυνομία στα Ιουλιανά, στον παράνομο αντιδικτατορικό αγώνα, στην εξέγερση του πολυτεχνείου το '73, στο κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού. Στη συνέντευξη που ακολουθεί απαντά σε ερωτήσεις, που έχουν να κάνουν με την πραγματικότητα που έχει διαμορφωθεί στο πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι, από το πρώτο μνημόνιο το 2010 και πέρα.

στη σελίδα 6

Πρόκειται για μία απόπειρα. Μία απόπειρα που προέρχεται από μία πολύ βαθιά και δημιουργική ανάγκη. Να φτιάξουμε ένα δικό μας κόσμο. Ένα δικό μας κόσμο, που θα προέλθει με τη συνάντηση με τους άγνωστους όμοιούς μας, από την εγκάρδια υποδοχή των καινούργιων φίλων, από την αποδοχή των διαφορετικών που σέβονται το συνάνθρωπο. Από τον εναγκαλισμό των εχθρών, που απαλλάχθηκαν ηρωικά ανατρέποντας με αυταπάρνηση το αυταρχικό, συμβατικό αλλοτριωμένο είναι. Να επανοηματοδοτήσουμε αυτό που εμείς θεωρούμε κοινωνία, και να την επαναδομήσουμε τελικά και οριστικά στην πράξη, χωρίς δυνάστες και εκμεταλλευτές.

Το αχανές της χωροθεσίας της πόλης, το μεγάλο του αριθμού των κατοίκων, ο χωροταξικός χαρακτήρας υπνωτηρίου εργαζομένων, οι συνθήκες διαβίωσης κι εργασίας, οι επιβιωτικές ανάγκες, και πολλά άλλα, μας απομακρύνουν. Διαλύουν την επικοινωνία, και πολύ περισσότερο αποτρέπουν κοινότητες, και «κοινότητες» πραγμάτων. Η συνάντησή μας έπρεπε να βρεί έναν καταλύτη. Αυτό είναι το Αζιμούθιο. Ένας πρώτος «κοινός τόπος». Η ντουντούκα που σε καλεί από το δρόμο. Ο πόλος συσπείρωσης. Το σημείο συνάντησης των ομοϊδεατών σου. Η ανακάλυψη μιάς ήρεμης κοινότητας. Η ειρήνη του ομαλού, και η γαλήνη της φυσικότητας. Εκεί που ξαναβρίσκουμε την ανθρωπιά.

Έχουμε ξεκαθαρίσει στο μυαλό μας τι θέλουμε. Χαράζουμε αζιμούθιο, και πρώτη μας στάση είναι αυτό το ίδιο. Το Αζιμούθιο.

Το Αζιμούθιο θα μας φέρει κοντά. Όταν συναντηθούμε, τα πάντα είναι εφικτά. Μέχρι τότε θα πρέπει να είναι ξεκάθαρα. Και το Αζιμούθιο θα φροντίζει γι αυτό.

(Αζιμούθιο: ενν. προέρχεται από το αραβικό *as summut* που σημαίνει κατεύθυνση).

**Συνέλευση Αμαρουσίου
Συντακτική ομάδα**

Μανωλάδα

Είναι γνωστά πλέον τα γεγονότα της Μανωλάδας. Για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ, όλες αυτές οι πρακτικές ήταν γνωστές. Ωστόσο, η Μανωλάδα δε δημιουργήθηκε σήμερα, αλλά ήδη μετράει αρκετά χρόνια εργοδοτικής τρομοκρατίας και ρατσιστικής βίας. Εκείνο που πραγματικά άλλαξε μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια είναι ότι η Μανωλάδα έπαψε να είναι η

για ένα πολύ μεγάλο κομμάτι (ίσως το μεγαλύτερο) των Ελλήνων εργαζομένων. Μάλιστα η εικόνα γίνεται ακόμα πιο ζοφερή αν λάβουμε υπ' όψη ότι στο υπό την Cosco λιμάνι του Πειραιά ή στις υπό διαμόρφωση ειδικές οικονομικές ζώνες, θεσμοθετείται επισήμως αυτό που μέχρι τώρα θεωρούνταν αυθαίρετη πρακτική της εργοδοσίας. Όντως, λοιπόν, μόνο στη Μανωλάδα πυροβολούν,

εξωφρενική εξαίρεση της αγοράς εργασίας, ένας θύλακας τριτοκοσμικής μπανανίας εντός μιας «ενομούμενης πολιτισμένης» χώρας της ευρωζώνης. Όντως σήμερα κανέναν Έλληνα δεν θα τον πυροβολήσουν αν ζητούσε τα δεδουλευμένα του. Όταν όμως πρωτομάθαμε για τη Μανωλάδα, δεν υπήρχε Έλληνας που να μην πληρωθεί για εργασία που είχε κάνει, δεν υπήρχε Έλληνας που να δουλεύει συστηματικά ανασφάλιστος για ψύχουλα, δεν υπήρχε Έλληνας του οποίου οι συνθήκες εργασίας να ορίζονται αποκλειστικά κατά τις βουλές του εργοδότη. Σήμερα η εικόνα είναι τελείως διαφορετική. Αυτό που κάποτε ήταν συνθήκη αποκλειστικά για τους μετανάστες, πλέον αποτελεί κανόνα

αλλά ολόένα και περισσότερο μοιάζει η Μανωλάδα να είναι το πρωτόπορο παράδειγμα που ακολουθεί η αγορά εργασίας.

Αν λοιπόν οι Αμυγδαλέζες και οι Μανωλάδες είναι τα εργαστήρια του μέλλοντος μας, τότε ο αγώνας για την κατάργησή τους δεν είναι απλά πράξη συμπαραστάσης προς «τα έξω», σε κάποιους «άλλους». Αντιθέτως, είναι ένα αγώνας «εντός», για εμάς τους ίδιους. Είναι ένας αγώνας για να μη βυθιστεί συνολικά η κοινωνία στο δεσποτισμό του κεφαλαίου. Υπερασπιζόμενοι τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, υπερασπιζόμαστε εντέλει τους εαυτούς μας.

Πηγή: yalmpanis.wordpress.com

ΣΚΟΥΡΙΕΣ

Και ξαφνικά η ελληνική κοινωνία έμαθε ότι σε μια περιοχή της Χαλκιδικής που ονομάζεται Σκουριές, έχουν έρθει να μας φέρουν την ανάπτυξη, μέσω της εξόρυξης χρυσού και κάποιοι διαμαρτύρονται και γίνονται τρομοκράτες. Αυτό πέρασε μέσω των ΜΜΕ. Που κάποια απ' αυτά, ονόματα δε λέμε, βρίσκονται μέσα στην ίδια την επένδυση.

Κάποιοι έχουν μείνει μόνοι τους να αντιστέκονται ενώ όλοι είναι στραμμένοι εναντίον τους. Πρώτος και καλύτερος, ο πρωθυπουργός, ο οποίος δηλώνει χωρίς καμιά ντροπή, χωρίς καν, λίγο να κοκκινίσει και να μασήσει τα λόγια του, ότι θα προστατεύσει τις ξένες επενδύσεις στην Ελλάδα με κάθε κόστος. Όσο πιο μεγάλο είναι το ζόρι, τόσο πιο πολλά βρακιά κατεβασμένα συναντούμε. Όλοι οι φορείς, έχοντας βάλει στο στόχαστρο αυτούς που αντιδρούν, στηρίζουν τις εταιρείες. Για την ανάπτυξη, βρε!

Έχουμε υπόψη μας τι σημαίνει ανάπτυξη από εξόρυξη χρυσού; Έχουμε δει πολλές περιοχές να αναπτύσσονται μέσα από τέτοιες δραστηριότητες. Η μόνη ανάπτυξη γίνεται στην εταιρεία. Η πλούσια Αφρική, με τα χρυσάφια της και τα διαμάντια της και το φτωχό λαό της, είδε πούθενά ανάπτυξη τόσα χρόνια; Εμείς γιατί να δούμε; Θα μας σεβαστούν για το ένδοξο παρελθόν

μας; Θα σεβαστούν τη γη του Αριστοτέλη με αυτούς τους άχρηστους απογόνους που κουνάνε την ουρά μπροστά στο ξεροκόμματο;

Ανάπτυξη υπάρχει μόνο για τους Καναδούς και τους εδώ συνεργάτες τους, που προσπαθούν να μας πείσουν πως δημιουργούν θέσεις εργασίας σ' αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Δηλαδή βρήκαν ευκαιρία να χαρακτηρίσουν θεάρεστο έργο το ότι πετάνε το ξεροκόμματο βουτηγμένο στα σκατά, στους εξαθλιωμένους αυτόχθονες. Τελικά η εταιρεία πέτυχε εν μέρει το στόχο της να διχάσει τη τοπική κοινωνία και να δημιουργήσει μια ομάδα εθελόδουλων εργαζομένων. Όμως από την άλλη η πλειονότητα των κατοίκων κάθε ηλικίας συνειδητοποίησε τη σημασία του αγώνα για γη και ελευθερία. Και ξαναθέτουμε το ερώτημα: για τους υπόλοιπους αξίζει να γίνουμε Αφρική;

Αυτή η ιστορία δεν τελείωσε. Τώρα αρχίζει. Για πάνω από δυο χρόνια οι Χαλκιδικιώτες αγωνίζονταν μόνοι τους, ενώ τα ΜΜΕ έριχναν πέπλο σιωπής πάνω από τον αγώνα τους. Μετά τη μαχητική ενέργεια στις Σκουριές, τα πράγματα άλλαξαν. Η κυβέρνηση είναι ικανή μόνο να σπέρνει τον τρόμο. Όταν όμως η σπορά γίνεται σε άγονο έδαφος, το αποτέλεσμα είναι τζιφος. Και είναι άγονο έδαφος για την κρατική τρομοκρατία οι αγωνιζόμενοι της Βορειοανατολικής Χαλκιδικής. Γιατί τώρα συνειδητοποίησαν καλύτερα τη δύναμή τους και τώρα έχουν «πλάτες σε όλη την Ελλάδα. Του Δένδια το φυλλοκάρδι τρέμει, όπως έτρεμε και του Ραγκούση με την Κερατέα.

ΑΡΧΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

- Η Συνέλευση Αμαρουσίου είναι μια συλλογικότητα ατόμων που εμπνέονται από τις αρχές της κοινωνικής απελευθέρωσης, της κατάργησης δηλαδή του εμπορευματοποιημένου συστήματος, της ιεραρχίας, της σχέσης εξουσιαζόμενου και εξουσιαστή, της ατομικής ιδιοκτησίας, της καταπίεσης και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

- Με όραμα την οικοδόμηση της κοινωνίας της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης μέσα από τη λειτουργία συνελεύσεων σε γειτονιές ή εργασιακούς χώρους ζητάμε να αυτοοργανωθούμε έτσι ώστε να οδηγήσουμε τις ζωές μας στην κατάκτηση αυτού του οράματος. Η γενικευμένη αυτοδιεύθυνση έχει σκοπό την οικειοποίηση των μέσων παραγωγής από τους παραγωγούς, τη δημιουργία συ-

- νελεύσεων από αυτούς, την ισότιμη συμμετοχή όλων στη λήψη αποφάσεων και την ελεύθερη και ισότιμη πρόσβαση σε όλα τα παραγόμενα αγαθά. Έτσι βάζοντας τέλος στο καθεστώς της εκμετάλλευσης και του καταναγκασμού, η ζωή θα επανοηματοδοτηθεί σπάζοντας τα όρια της επιβίωσης που βάζει το υπάρχον σύστημα.

- Η Σ.Α. θέλει να θέσει τις βάσεις και τις κατάλληλες συνθήκες που θα βοηθήσουν στη δημιουργία ενός πολιτικού φορέα με άμεση απεύθυνση στην τοπική κοινωνία που θα καλεί, όλους όσους θέλουν να πάρουν τις ζωές τους στα χέρια τους είτε είναι αυτοί μαθητές είτε φοιτητές είτε εργαζόμενοι είτε μετανάστες, να συσπειρωθούν και να ανατρέψουν τους μέχρι τώρα όρους κοινωνικής συγκρότησης

- που διέπονται από την αδικία το ψέμα τους διαχωρισμούς και την κυριαρχία.

- Η Συνέλευση Αμαρουσίου λειτουργεί με οριζόντιο αυτοοργανωτικό τρόπο. Τα χαρακτηριστικά της λειτουργίας της συλλογικότητας είναι αντιεραρχικά, αντιθεσμικά, αντιρατσιστικά, αντικρατικά και αντισεξιστικά. Στη Σ.Α. συμμετέχουν άτομα που εμπνέονται από τις αρχές και το όραμα της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης, κάτι που αυτόματα σημαίνει ότι δεν μπορούν να συμμετέχουν μέλη κομμάτων, κρατικών ή άλλων θεσμικών φορέων. Οι αποφάσεις λαμβάνονται κατόπιν ομοφωνίας της συνέλευσης καταφεύγοντας στην ψηφοφορία όταν έχουν εξαντληθεί οι προσπάθειες για την επίτευξη της ομοφωνίας.

- Σκοπός της Σ.Α. είναι: 1. Η διάχυση και προπαγάνδηση της οργάνωσης για μία κοινωνία γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης 2. Η μαζικοποίηση της συλλογικότητας στην τοπική κοινωνία με στόχο τη δημιουργία πολλών ομοσπονδοποιημένων συνελεύσεων που σιγά σιγά, θα αντικαθιστούν και θα καταργούν τις κρατικές και θεσμικές δομές, με άλλες αυτοοργανωμένες και αντιεραρχικές χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους 3. Η δημιουργία δικτύου αντιπληροφόρησης που θα ενημερώνει, θα προτείνει, αλλά και θα δίνει βήμα έκφρασης όλων των απόψεων, που δεν περνάνε από τα καθεστωτικά μέσα μαζικής παραπλάνησης.

ΑΝΑΛΥΣΗ

Φασούλι το φασούλι αδειάζει το σακούλι...

«Η Κύπρος ήταν μια ειδική περίπτωση», δήλωσε ο κ. Ρεν, ωστόσο «η επερχόμενη οδηγία θα προϋποθέτει πως επενδυτές και καταθέτες θα συμβάλλουν στην περίπτωση αναδιάρθρωσης ή εξυγίανσης μίας τράπεζας».

Οι δηλώσεις του Ο. Ρεν επιβεβαιώνουν όσα είχε πει μετά την απόφασή του Eurogroup για την Κύπρο ο Γερούν Ντάισελμπλουμ, ο οποίος είχε τονίσει πως το πρόγραμμα διάσωσης που συμφωνήθηκε **συνιστά ένα νέο πρότυπο** για την επίλυση τραπεζικών προβλημάτων στην Ευρωζώνη και άλλες χώρες που μπορεί να χρειαστεί να αναδιρθώσουν τους τραπεζικούς τομείς τους.

Κι έτσι ξαφνικά προέκυψε νόμος. Από το 2015, οι καταθέσεις άνω των 100 χιλιάδων θα θεωρούνται επένδυση, με απόφαση του Eurogroup. Δηλαδή, ούτε λίγο ούτε πολύ οι τράπεζες, όχι μόνο δεν είναι χώροι ασφαλούς αποταμίευσης των χρημάτων, όπως φροντίζουν να μας μαθαίνουν από το νηπιαγωγείο κιόλας, αλλά αντίθετα και για ποσά άνω των 100,000 ευρώ, αποτελούν επενδυτική επιλογή...με ρίσκο. Δηλαδή όταν έχεις κατάθεση πάνω από 100,000 ευρώ, τότε θεωρείται ότι έχεις επένδυση, διότι επενδύεις στην τράπεζα που κατέθεσες τα χρήματά σου.

Μπορεί τους περισσότερους από μας να μη μας αφορά, και ίσως και ούτε και στο μέλλον, αφού ξέρουμε ότι είναι μάλλον άπιθano να καταφέρουμε να συγκεντρώσουμε τόσα χρήματα, ακόμη κι αν δουλεύουμε αποταμιεύοντας ίσως και ...τρεις ζωές.

Όμως η πλάκα, είναι ότι οι αξιωματούχοι αυτοί λένε την αλήθεια. Δηλαδή ότι τα χρήματα που δεν καλύπτονται από τον ευρωπαϊκό νόμο περί καταθέσεων (άνω των 100χ ευρώ), αποτελούν επένδυση, διότι η τράπεζα τα επενδύει, που σημαίνει ότι μπορεί και να τα χάσει.

Τι ακριβώς συμβαίνει;

Πολλοί από εμάς, μέχρι σήμερα πίστευαν ότι τράπεζα είναι ένα «ίδρυμα» εμπιστοσύνης, το οποίο διαχειρίζεται κεφάλαια με τέτοιο τρόπο, ώστε οι κατέχοντες πλεονάζοντα κεφάλαια να τα καταθέτουν ασφαλίζοντάς τα και παίρνοντας πιθανώς και τόκο,

ενώ οι έχοντες ανάγκη από τα κεφάλαια αυτά, να τα δανείζονται έναντι πληρωτέου τόκου. Από τη διαφορά ανάμεσα στον τόκο των καταθέσεων και στον τόκο των δανείων, οι τράπεζες έβγαζαν τα οργανικά τους έξοδα, και τους απέμενε ένα λογικό κέρδος. Ιστορικά μάλιστα, μπορούμε να πούμε πως οι τράπεζες, υπόκεινταν σε περισσότερους κανονισμούς απ' ότι οι απλές εταιρείες, (π.χ. περιορισμούς στο ανώτατο επιτόκιο δανείων, ή στο επιτόκιο καταθέσεων, ή περιορισμούς στα προϋόντα επενδύσεων), και γι αυτόν το λόγο θεωρούνταν από τις πιο ασφαλείς και συντηρητικές επιχειρήσεις. Τα τραπεζικά λόμπυ όμως, εμφορούμενα από κερδοσκοπία, και στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης (βλ. Σηάτλ και WTO- συμφωνία παγκοσμίου εμπορίου), εκμεταλλεύθηκαν

τη κατάσταση, πιέζοντας την αμερικανική κυβέρνηση προς την ίδια κατεύθυνση.

Στη δεκαετία του 1980, με τη νεοφιλελεύθερη διακυβέρνηση των Ρ. Ρήγκαν στις ΗΠΑ και Μ. Θάτσερ στη Μ. Βρετανία, ξεκίνησαν οι πρώτες πράξεις απορρύθμισης του τραπεζικού - χρηματοπιστωτικού συστήματος.

Ολοκληρώθηκαν το 1999 από τον Κλίντον, με τη κατάργηση του νόμου Glass- Steagall του 1933, (που ουσιαστικά είχε θεσπισθεί για να επιβάλλει περιορισμούς στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, μετά την οδυνηρή εμπειρία του κραχ του 1929).

Ο Κλίντον, εξυπηρετώντας τα τραπεζικά λόμπυ, ικανοποίησε τη ακόρεστη απληστία τους για μεγαλύτερο ποσοστό κέρδους στις τραπεζικές εργασίες, και με τη συμφωνία στο Seattle (το 1999 αν θυμάστε -τότε που κάτι αναρχικοί πιστοποιητές τα κάνανε λαμπόγυαλο...), όλα επικυρώθηκαν σε παγκόσμιο επίπεδο.

Οι συνέπειες

Με την απελευθέρωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος, αυξάνεται ο ανταγωνισμός των τραπεζών. Αυτές επεκτείνουν τους τομείς δράσης τους γεωγραφικά και διεθνοποιούνται, καθώς επίσης επεκτείνονται σε προϊόντα κι εργασίες που δεν υπόκεινται πλέον στους παλιούς ελέγχους και κανονιστικούς περιορισμούς, όπως αμοιβαία, παράγωγα, ασφάλιστρα κινδύνου, εμπορεύματα και στοιχήματα, σε ομόλογα δομημένα ή τοξικά.

Έννοιες όπως μεταβλητότητα, αβεβαιότητα, μελλοντικοί κίνδυνοι, χρεοκοπίες κρατών κι επιχειρήσεων, ασφάλιστρα κινδύνου, ρευστότητα, αρχίζουν να μπαίνουν στο τραπεζικό σύστημα που μέχρι πρότερος υποτίθεται ότι ήταν η σταθερά της κεφαλαιοκρατικής οικονομίας. Οι τράπεζες μετατρέπουν τα χρήματα των καταθετών σε προϊόντα επένδυσης κατά το δοκούν και τη κρίση και τις τσέπες των στελεχών τους, και με βάση τους κανόνες λειτουργίας τους και το σύστημα κλασματικών δικαιωμάτων (σημαίνει ότι τα διαθέσιμα κεφάλαια -τα τραπεζικά αποθέματα- είναι μόνο ένα κλάσμα γινόμενο ως ποσοστό αποθεματικών της συνολικής ποσότητας των καταθέσεων στην τράπεζα), που τις διέπει, γίνονται χώροι διαχείρισης επενδύσεων, και όχι φύλαξης αποταμιεύσεων.

Φροντίστε να συνηθίσετε στην ιδέα

Πι αυτό και οι Ο. Ρεν και Γ. Ντάισελμπλουμ, προειδοποιούν με αφορμή τη χρεωκοπία του Κυπριακού τραπεζικού συστήματος, ότι μάλλον σιγά σιγά θα πρέπει να συνηθίζουμε στην ιδέα, ότι οι τράπεζες όχι μόνο δεν είναι τόποι ασφαλούς αποταμίευσης, αλλά επένδυσης. Αντί δηλα-

Οι τράπεζες θ' ανοίξουν, για να σωρεύσουν τις αποταμιεύσεις δηλαδή το πραγματικό πλούτο που παράγουμε από την εργασία, γιά να τον κάνουν αέρα κοπανιστό, και να κερδίσουν κάποιοι στο city του Λονδίνου, ή στη wall street και οι διαμεσολαβητές τους.

δή να περιορίσουν θεσμικά το χρηματοπιστωτικό σύστημα, κάνουν το ανάποδο. Προσπαθούν να συνηθίσουν στην ιδέα τους καταθέτες, ότι ο παραγόμενος κι αποταμιευμένος πλούτος τους μπορεί να χαθεί...

Ότι δηλαδή, θα έχουν το δικαίωμα κουρέματος των αποταμιεύσεων των καταθετών τους, σε περίπτωση που οι διοικήσεις των τραπεζών που επέλεξαν ως πελάτες, κάνουν λανθασμένες επενδυτικές επιλογές, ή κακοδιαχείριση. ύτε λίγο ούτε πολύ βάζουμε το λύκο να φυλάει τα πρόβατα...Ούτε λίγο ούτε πολύ, οι τράπεζες θα αποτελούν μιά μέθοδο απομύζησης πλούτου. Όπως τα διάφορα επενδυτικά σχήματα, που με τη δύναμη ρευστότητάς τους, «επενδύουν» στις πιο υγιείς παραγωγικές επιχειρήσεις, αφαιμάζουν το πλούτο τους και τις εγκαταλείπουν πτωχευμένες, έτσι κι εδώ θα ο καταθέτης μένει έρμαιο του τραπεζίτη - εν λευκώ διαχειριστή των χρημάτων του, που ένας θεός ξέρει πώς θα τα επενδύσει... και με το γνωστό τελικό

αποτέλεσμα, δηλαδή την αφαιμάξη της περιουσίας του -όπως άλλωστε έχει δείξει η ιστορία.

Μια ιστορία που από το 1999 δείχνει να βαίνει σε βάρος του καταθέτη μάλλον, παρά προς όφελός του. Όσοι επένδυσαν σε μετοχές, σε αμοιβαία, σε δομημένα ομόλογα, ή ομόλογα τραπεζών ακόμη και στα ομόλογα του δημοσίου, γνωρίζουν καλύτερα αν κέρδισαν ή αν έχασαν. Μοιάζει πλέον με ρουλέττα, που ο καθένας ποντάρει, και στο τέλος ο μόνος κερδισμένος είναι το καζίνο. Νομίζουμε ότι ακόμη και ο πλέον καλόπιστος καταθέτης θα πρέπει ν' αρχίσει να πονηρεύεται και να αμφιβάλλει για το αξιακό του συστήματος που υποστηρίζει.

Είναι προφανής η σκανδαλώδης μεροληψία.

Στην Ελλάδα, οι αποταμιεύσεις είναι διασφαλισμένες από το μνημόνιο. Το μνημόνιο, προέβλεψε την ασφάλεια των καταθέσεων και την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών,

προκειμένου αυτές να μην καταρρεύσουν, συμπαρασυρόμενες από την πτώχευση του κράτους. Βέβαια η διασφάλιση των καταθέσεων, και η στήριξη των τραπεζών γίνεται από τα λεφτά των φορολογουμένων, δηλαδή όλων μας. Πράγμα για το οποίο κανείς δε μας ρώτησε. Γίνεται από το χαράτσι, από την περικοπή της σύνταξης, από τη μείωση των μισθών, την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας, από την αποψίλωση της υγείας, της εκπαίδευσης και των δημόσιων δαπανών γενικότερα. Μπορεί κάποιος δίπλα μας να πεθαίνει από τη στέρηση ενός φαρμάκου για τον καρκίνο, μπορεί να στερούνται τα παιδιά το κολασιό τους, να σκουντουφλάμε πάνω στον άστεγο περπατώντας στο κέντρο, να μη φτάνει η σύνταξη του γέρου να ταΐσει τα άνεργα παιδιά του και τις οικογένειές τους, μπορεί ο κόσμος να πεθαίνει στους δρόμους, ό,τι και να γίνει: οι τράπεζες θ' ανοίξουν.

Οι τράπεζες θ' ανοίξουν, για να σωρεύσουν τις αποταμιεύσεις δηλαδή τον πραγματικό πλούτο που παράγουμε από την εργασία, γιά να τον κάνουν αέρα κοπανιστό, και να κερδίσουν κάποιοι στο city του Λονδίνου, ή στη wall street και οι διαμεσολαβητές τους. Καμία συνομοσία εναντίον του «έθνους», -συμβαίνει ταυτόχρονα σε πολλές χώρες του πλανήτη. Καμία αναπτυξιακή προοπτική ή ορθολογικοποίηση της «οικονομίας», μόνο μέθοδος απομύζησης και συσσώρευσης πλούτου στα διεθνή κέντρα της παγκοσμιοποίησης....

Το άρθρο αυτό, δε φιλοδοξεί να υπερασπισθεί μιά κενύσιανή λογική (περισσότερο κράτος-λιγότερη αγορά). Αντίθετα μάλιστα προσπαθεί να αναδείξει μέσα από τις αντιφάσεις, την πεμπτοσύια της λειτουργίας του οικονομικού συστήματος, που είναι η κερδοσκοπία. Ένα σύστημα που συστατικό του στοιχείο έχει το ατομικό όφελος, δεν μπορεί παρά αξιακά να διαφεύδει πάντα, τις όποιες κοινωνικές αξίες αναδεικνύει, αφού αυτό σαν γαργαντούδας γιγαντώνεται τρεφόμενο από τις ίδιες του τις σάρκες, σε βάρος της κοινωνίας που παράγει τον πραγματικό πλούτο. Δεν υπάρχει δίκαιο κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Το μεγάλο ψάρι θα τρώει το μικρό και μάλιστα υπό τις ευλογίες του κράτους.

Απομένει στις κοινωνίες να το καταλάβουν, να το συνειδητοποιήσουν και να το καταργήσουν με το μοναδικό τρόπο που υπάρχει: **τη χειραφέτησή τους και την απαγκίστρωσή τους από το κεφαλαιοκρατικό μοντέλο ζωής, και την αυτοοργάνωσή τους από τα κάτω με ισότητα κι ελευθερία.**

Για να μη σας κουράζουμε, όλ' αυτά μαζί δημιουργούν συνθήκες εκκόλαψης κρίσεων, μιά εκ των οποίων ζούμε κι εμείς σήμερα.

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ

ΜΙΑ ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Στις συγκρούσεις των οικοδόμων το '65 με την αστυνομία στα Ιουλιανά, στον παράνομο αντιδικτατορικό αγώνα, στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73, στο κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού. Στη συνέντευξη που ακολουθεί απαντά σε ερωτήσεις, που έχουν να κάνουν με την πραγματικότητα που έχει διαμορφωθεί στο πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι, από το πρώτο μνημόνιο το 2010 και πέρα.

Μετά από τρία χρόνια μνημονίων και ισοπέδωσης εργασιακών κοινωνικών και ανθρώπινων δικαιωμάτων ο λαός παραμένει παθητικός έχοντας ίσως εναποθέσει τις ελπίδες του στα κόμματα της αντιπολίτευσης χωρίς να συμμετέχει μαζικά σε συλλογικές διαδικασίες από κάτω. Πώς μπορεί να εξηγηθεί αυτό;

Σήμερα πράγματι υπάρχει μια ύφεση στους αγώνες, ωστόσο την περασμένη τριετία υπήρξαν βίαιες αντιδράσεις σε κάποιες περιπτώσεις είχαμε πραγματικές συγκρούσεις. Τελικά οι αντιδράσεις κορυφώθηκαν με το λεγόμενο κίνημα των αγανακτισμένων στις πλατείες που αμφισβήτησε και την πιο «ιερή ιδέα», την υπόσταση του κράτους. Ποιός δε θυμάται τα γεγονότα στην παρέλαση στη Θεσσαλονίκη; Παρόλα αυτά τα μέτρα πέρασαν όχι γιατί ο κόσμος παραπλανήθηκε από τα κόμματα και τα συνδικάτα αλλά αντίθετα γιατί δεν τα πίστεψε, είδε σε αντίθεση με τους πολιτικούς ότι είχε δύο επιλογές, την ελεγχόμενη, ή την ανεξέλεγκτη χρεοκοπία. Η ταξική τους κατάσταση τους οδήγησε, έστω και σιωπηλά, στην πρώτη επιλογή ελπίζοντας να κρατήσουν κάποια από τα κεκτημένα τους. Αυτό το κύμα πέρασε ένα άλλο εγκυμονείται, σ' αυτό, αν ο βασικός κορμός είναι οι άνεργοι και νεολαία, οι πραγματικοί κολασμένοι της Γης τα πράγματα θα πάρουν άλλη τροπή.

Το κράτος δείχνει με ολοένα αυξανόμενη ένταση, το άγριο κατασταλτικό του πρόσωπο (βασανισμοί κρατουμένων, επιθέσεις σε καταλήψεις

και αυτοοργανωμένους χώρους, στοχοποίηση και τρομοκρατία σε κάθε αντιστεκόμενο κομμάτι της κοινωνίας) χρησιμοποιώντας τακτικές που πολλοί συγκρίνουν με της χούντας, υπάρχουν αναλογίες; και αν ναι ποιες;

Είναι από τις λίγες στιγμές που με κάνει κάποιος να γελώ. Αυτό συμβαίνει όταν ακούω τον Δένδια, τον Άδωνη ή κάποιον άλλο να μιλά ότι το κράτος, δηλαδή το ελληνικό κράτος, θα επιβάλλει τη βούληση του, στο γαλατικό χωριό της Χαλκιδικής. Μου θυμίζουν ένα κινηματογραφικό έργο, το ποντίκι που βρυχάται. Αφού οδήγησαν τη χώρα στη χρεοκοπία, το αποτέλεσμα είναι να μην έχουν πόρους για την αστυνομία και το στρατό. Πια να διατηρήσουν τις φυγόκεντρες τάσεις στο εσωτερικό, που θα πάρουν απρόσμενες διαστάσεις, θα χρειαστεί να καταφύγουν σε κυανόκρανους. Οι ίδιοι οδηγούν τη χώρα σε διάλυση.

Όσο για τους εξωτερικούς κινδύνους, δε χρειάζεται να επιτεθεί κάποιος με όπλα αρκεί να αγοράσει ομόλογα και να επικαλεστεί το αγγλικό δίκαιο. Μπορεί να κατακτήσει οτιδήποτε μέσα στη χώρα.

Βέβαια το κράτος προσπαθεί να αμυνθεί, για να διασωθεί θα πρέπει να βρει χρήματα να ισοσκελίσει τον ισολογισμό πως όμως; Θα πάρει τα σπίτια από εκατοντάδες οικογένειες; θα κλείσει στη φυλακή χιλιάδες χρεοφειλτές; Δεν μπορεί, γι αυτό χτυπάει στα τυφλά όποιον αδύνατο βρει για να δείξει ότι ακόμη έχει τη δύναμη να επιβάλλεται, έτσι πολλά μέτρα είναι πιο σκληρά από τ' αντίστοιχα της χούντας. Στη χούντα για παράδειγμα ήταν αδιανόητη μία

ανάκριση σαν αυτή που έκανε ο Διότης στον Ευαγγελισμό.

Ποια μπορεί να είναι η απάντηση του κινήματος στην άνοδο της επιρροής του φασισμού και του νεοναζισμού στη νεολαία και τα λαϊκά στρώματα;

Είναι άλλο πράγμα οι φασιστικές συμμορίες και άλλο ο φασισμός σαν ιδεολογία και πολιτική δύναμη. Μια συμμορία μπορείς να την αντιμετωπί-

ανεργία, η φτώχεια και η εξαθλίωση θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν, ο φασισμός από την ταξική του φύση θα στραφεί και πάλι ενάντια στους εξαθλιωμένους.

Το ανησυχητικό δεν είναι η επιρροή στα μίζερα μικροαστικά στρώματα αλλά στη νεολαία. Η προβολή του γυμνασμένου άντρα που καθαρίζει με τα μπράτσα του, επηρεάζει ένα μεγάλο μέρος της νεολαίας. Σ' αυτό βοηθά η προβολή των πολεμικών παιχνιδιών. Σίγουρα στον

κοινωνίας. Το ζήτημα όμως δεν είναι απλό, τα προβλήματα που συναντούν είναι πάρα πολλά. Δεν θα αναφερθώ στη δικιά μου άμεση εμπειρία φτώχη έτσι κι αλλιώς ούτε μια έμμεση από την Αργεντινή, αλλά στην περίπτωση ενός ιστορικού παραδείγματος, την κατάληψη της Fiat το 1926 που οδηγήθηκε σε αδιέξοδο. Η γνώμη μου είναι, ότι για να κρατηθούν αυτές οι κολεκτίβες, πρέπει να ιδωθούν σαν κομμάτια μιας πορείας σε ένα εναλλακτικό τρόπο παραγωγής. Αυτό όμως όχι με κάποιο σχέδιο από τα πάνω, αλλά με επιτροπές εργαζομένων και άλλων κοινωνικών ομάδων που εμπλέκονται με την παραγωγή ή την κατανάλωση.

Το θέμα αυτό δεν μπορεί να εξαντληθεί εδώ, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι όταν βρεθούν σε μια τέτοια διαδικασία, αναπτύσσουν πρωτοβουλίες που πράγματι εκπλήσσουν.

Να προσθέσω και κάτι ακόμα. Αυτή η πρακτική μας φέρνει σε πλεονεκτική θέση απέναντι στους φασίστες που ποτέ δε θα διανοηθούν να στραφούν ενάντια στο ιερό δικαίωμα της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ποια είναι η γνώμη σου για τις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις που δραστηριοποιούνται τα τελευταία χρόνια;

Νομίζω ότι έχω πει και έχω γράψει αρκετά γύρω από το θέμα αυτό, λίγα μόνο λόγια: όταν σε μία χώρα οργιάζει η κρατική και παρακρατική βία και ακόμα και τα ίδια τα στελέχη τους τρώνε καρπαζιές και κλέβονται σαν κότες, τότε κανείς δεν μπορεί και δεν πρέπει, να εμποδίσει κάποιους ευαίσθητους νεαρούς να απαντήσουν με τον ίδιο τρόπο. Αυτό βέβαια, δεν μ' εμποδίζει να πω τη γνώμη μου. Η κρίση είναι πολύ πιθανό να οδηγήσει σε πολεμικές ή εμφυλιακές συρράξεις, για αυτό είναι φρόνιμο να προετοιμάζεται κανείς, έστω και αν σχιαίνεται τον πόλεμο όπως εγώ που τον έχω ζήσει. Ωστόσο ο πόλεμος που είναι συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα βέβαια, προϋποθέτει την πολιτική που κατά τους ειδικούς αποτελεί τα επτά δέκατα έναντι της καθαρά στρατιωτικής τέχνης.

πίσεις με τα ίδια μέσα, την πολιτική της επιρροή όμως όχι. Το κεντρικό σημείο της φασιστικής πολιτικής είναι ο ρατσισμός, η άνοδος της επιρροής σημαίνει ότι ένα μέρος της ελληνικής κοινωνίας είναι ρατσιστικό, στο ρατσιστικό αυτό μπλοκ υπάρχουν αντιφάσεις. Αγρότες και άλλα μικροαστικά στρώματα θέλουν τους μετανάστες σαν δούλους, μερικοί εργαζόμενοι τους πιστεύουν ότι τους κλέβουν τη δουλειά, άλλοι γιατί νιώθουν ανασφάλεια. Την κατάσταση αυτή τη μεγαλοποιούν τα Μ.Μ.Ε. Ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας έχει προσβληθεί από μια αρρώστια που θα κάνει τον κύκλο της. Με το να εκδηλωθεί σαν πολιτική τάση θα συναντήσει τα πραγματικά προβλήματα της ελληνικής κοινωνίας που δεν είναι οι μετανάστες. Ακόμα και αν υποθέσουμε ότι οι μετανάστες θα διωχτούν ή θα φύγουν μόνοι τους, κάτι που είναι αδύνατο να συμβεί βέβαια, η

υπεράνθρωπο με σήμα τη σβάστικα δεν θα προβάλουμε κάποιον με το άλφα στο κύκλο, ή το σφυροδρέπανο αλλά το να συνδεθούμε με την αντιφασιστική μας παράδοση. Το πραγματικό «αντρίλικο» δεν είναι να δέρνης έναν ανήμπορο μετανάστη, αλλά να μη γονατίζεις μπροστά σε μια πανίσχυρη εξουσία. Καλά όλα αυτά αλλά οι πράξεις μετράνε πιο πολύ, στις φασιστικές προκλήσεις πρέπει να σηκώσουμε το γάντι!

Έχουν σημειωθεί καταλήψεις μέσων παραγωγής από αυτοοργανωμένες κολεκτίβες ποια είναι η γνώμη σου;

Έχω πει και έχω γράψει πολλές φορές ότι οι επιχειρήσεις που κλείνουν ανήκουν πια στη κοινωνία και πρέπει οι εργαζόμενοι να τις καταλαμβάνουν και να συνεχίσουν τη λειτουργία τους προς όφελος της

ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΟ athen.s.indymedia

Από το μεσημέρι της Πέμπτης 11 Απριλίου, ο πρύτανης του Πολυτεχνείου, Σίμος Σιμόπουλος, πήρε την πολιτική απόφαση της καταστολής των μέσων αντιπληροφόρησης, athen.s.indymedia.org και του αυτοοργανωμένου ραδιοφωνικού Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης 98FM. Ανέλαβε έτσι την πολιτική ευθύνη να επιβάλλει λογοκρισία και να καταστείλει την έκφραση και την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, αυ-

τών που αντιστέκονται στο σύγχρονο εκφασισμό και την κοινωνική εξαθλίωση. Αποφάσισε να δράσει αυτός (ο 2ος πρύτανης καταστολής, μετά τον Μαρκάτο πριν 18 χρόνια), αντί της κρατικής εξουσίας, και να ενδυθεί το ρόλο του φερέφνου διευκολύνοντας έτσι τον υπουργό καταστολής Δένδια, τους μπάτσους και τους ναζιστές.

Έτσι, εύκολα τα δολοφονικά μνημόνια (4.000 αυτοκτονίες μέχρι σήμερα,

περαιτέρω μείωση μισθών και συντάξεων, ανεργία στο 30% περίπου με τους νέους άνεργους να φτάνουν το 60%, απόλυτη διάλυση του συστήματος υγείας και εκπαίδευσης και παράδοση των πανεπιστημίων στις πολυεθνικές) που θα εντείνουν την εξαθλίωση της κοινωνίας θα ονομάζονται "μεταρρυθμίσεις", εύκολα και χωρίς αντίλογο, οι τοπικοί αγώνες ενάντια στη λεηλασία της φύσης, της γης και της ζωής γενικότερα θα ονομάζονται

"τρομοκρατία", ενώ η ίδια αυτή καταστροφή της ζωής και της φύσης θα αποκαλείται "ανάπτυξη"! Εύκολα θα επιβάλλουν τον επικοινωνιακό σκοταδισμό για να διατηρήσουν μια ολόκληρη κοινωνία σε ύπνωση, μέχρι να την εξολοθρεύσουν και να την λεηλατήσουν πλήρως!

Αυτό είναι το έμβλημά τους και όσο πιο γρήγορα αντιληφθούμε ότι ζούμε σε καθεστώς αποκάλυπτης δικτατορίας, τόσο πιο γρή-

γορα θα καταφέρουμε να τους ανακόψουμε.

Η ελευθερία του λόγου είναι αναφαίρετο δικαίωμα του ανθρώπου που μόνο σε φασιστικά-ολοκληρωτικά καθεστώτα καταστέλλεται. Αυτό που δεν καταλαβαίνουν όμως είναι ότι στην εποχή της τεχνολογίας η πληροφορία δεν περιορίζεται, η ζωή μας δεν ελέγχεται ακόμα και αν επίμονα γίνεται προσπάθεια να κατασταλεί.

ΕΝΑ, ΔΥΟ, ΤΡΙΑ ΠΟΛΛΑ

INDYMEDIA θα γεννηθούν και θα νικήσουν!!!

Το ποτάμι δε γυρνάει πίσω! Όσο και να το θέλουν και να το προσπαθούν δε θα επιτρέψουμε το '67 να επιστρέψει!

Διαχειριστική ομάδα του athen.s.indymedia.org

Το Indymedia άρχισε και πάλι να εκπέμπει κανονικά από την κατελιγμένη πρυτανεία του Πολυτεχνείου. Αλλά ακόμα χρειάζεται την ενεργή υποστήριξή μας.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΣΙΚΑΓΟ 1Η ΜΑΗ 1886

127 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΗ

Πολλοί άνθρωποι δεν ξέρουν γιατί η Πρωτομαγιά έγινε Διεθνής Ημέρα Εργαζομένων και γιατί πρέπει ακόμα να τη γιορτάζουμε. Όλα άρχισαν πριν από έναν αιώνα όταν η Αμερικανική Ομοσπονδία Εργαζομένων ενέκρινε ένα ιστορικό ψήφισμα που διακήρυξε ότι «οκτώ ώρες θα αποτελούν τη νόμιμη εργασία μιας ημέρας από την 1η Μαΐου 1886 και μετά». Τους μήνες πριν από αυτή την ημερομηνία χιλιάδες εργάτες συμμετείχαν στον αγώνα για μικρότερο ωράριο. Ειδικευμένοι και ανειδίκευτοι, μαύροι και άσπροι, άνδρες και γυναίκες, ντόπιοι και μετανάστες όλοι ενώθηκαν.

Στο Σικάγο μόνο, 400.000 συμμετείχαν στην απεργία. Μια εφημερίδα της πόλης ανέφερε ότι «καθόλου καπνός δεν έβγαине από τις ψηλές καπνοδόχους των εργοστασίων και των μύλων, και τα πράγματα είχαν σαββατιάτικη μορφή». Αυτό ήταν το κύριο κέντρο της αναταραχής, και εδώ οι αναρχικοί ήταν στην πρώτη γραμμή του εργατικού κινήματος. Σε ένα μεγάλο βαθμό, λόγω των δραστηριοτήτων τους το Σικάγο έγινε ένα σημαντικό συνδικαλιστικό κέντρο και είχε τη μεγαλύτερη συμβολή στο κίνημα του 8ωρου.

Όταν την Πρωτομαγιά του 1886, οι απεργίες για το 8ωρο συντάρασαν τη πόλη, το μισό του εργατικού δυναμικού στο McCormick Harvester Co. μπήκε στον αγώνα. Δύο μέρες αργότερα μια μαζική συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε από 6.000 μέλη του «Σωματίου lumber shovers» που είχε μπει στον αγώνα επίσης. Η συγκέντρωση οργανώθηκε μόνο σε ένα τμήμα από τις εγκαταστάσεις McCormick και αποτελούνταν από περίπου 500 απεργούς.

Οι εργαζόμενοι άκουσαν μια ομιλία από τον αναρχικό August Spies, από τον οποίο ζητήθηκε να απευθυνθεί στη συγκέντρωση από την Κεντρική Ένωση Εργατών. Ενώ ο Spies μιλούσε, καλώντας τους εργάτες να σταθούν μαζί και να μην παραδοθούν στους εργοδότες, οι απεργοσπάστες άρχισαν να απομακρύνονται από τις εγκαταστάσεις McCormick.

Οι απεργοί, βοηθούμενοι από τους «lumber shovers» βγήκαν στο δρόμο και ανάγκασαν τους απεργοσπάστες να γυρίσουν πίσω στο εργοστάσιο. Ξαφνικά μια δύναμη 200 αστυνομικών έφτασε και, χωρίς καμία προειδοποίηση, επιτέθηκε στο πλήθος με γκλοπς και περιστροφά. Σκότωσαν τουλάχιστον έναν απεργό, τραυμάτισαν σοβαρά άλλους πέντε ή έξι και τραυμάτισαν έναν απροσδιόριστο αριθμό.

Σοκαρισμένος από τις βίαιες επιθέσεις στις οποίες ήταν αυτόπτης μάρτυρας, ο Spies πήγε στα γραφεία της Arbeiter - Zeitung (μια καθημερινή αναρχική εφημερίδα για τους Γερμανούς μετανάστες εργάτες) και συντάξε ένα κείμενο καλώντας τους εργαζομένους του Σικάγου να παρευρεθούν σε μια συνάντηση διαμαρτυρίας την επόμενη νύχτα.

Η συνάντηση διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκε στο Haymarket Square και συντονίστηκε από τον Spies και δύο άλλους δραστήριους αναρχικούς στο συνδικαλιστικό κίνημα, τον Albert Parsons και τον Samuel Fielden.

Η επίθεση της αστυνομίας

Κατά τη διάρκεια των ομιλιών το πλήθος ήταν ειρηνικό. Ο δήμαρχος Carter Harrison, που ήταν παρών από την αρχή της συγκέντρωσης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «τίποτα δεν έμοιαζε να είναι πιθανό να συμβεί, που να απαιτήσει την παρέμβαση της αστυνομίας». Ενημέρωσε τον καπετάνιο της αστυνομίας John Bonfield για αυτό και πρότεινε να σταλεί στο σπίτι της η μεγάλη δύναμη εφεδρων της αστυνομίας που περίμεναν στο αστυνομικό τμήμα.

Ήταν κοντά στις δέκα το βράδυ όταν ο Fielden έκλεινε τη συνάντηση. Έβρεχε δυνατά και περίπου 200 άνθρωποι είχαν παραμείνει στη πλατεία. Ξαφνικά μια αστυνομική δύναμη 180 ατόμων, διευθυνόμενη από τον Bonfield, εισέβαλε και διέταξε τους ανθρώπους να διασκορπιστούν αμέσως. Ο Fielden διαμαρτυρήθηκε λέγοντας «είμαστε ειρηνικοί».

Βόμβα

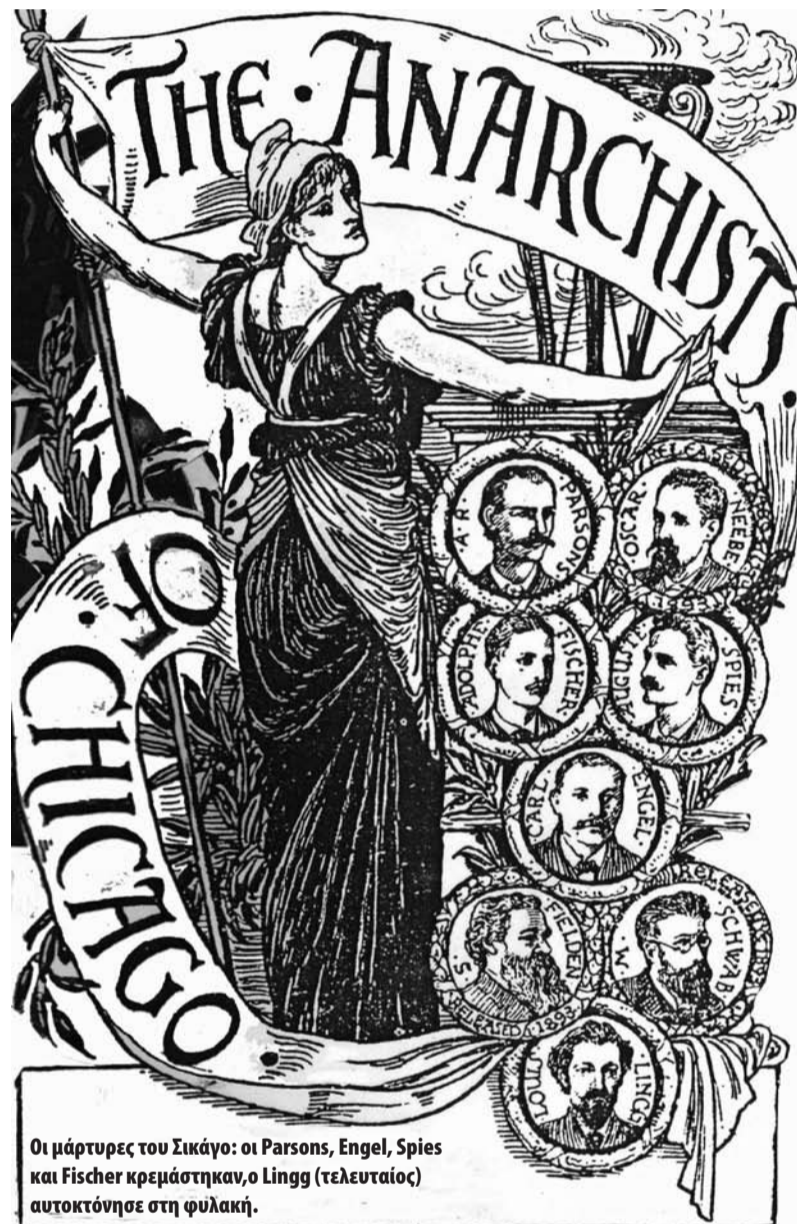
Εκείνη τη στιγμή μια βόμβα ρίχτηκε στις τάξεις της αστυνομίας. Σκότωσε έναν, τραυμάτισε θανάσιμα έξι ακόμη και τραυμάτισε περίπου εβδομήντα άλλους. Η αστυνομία άνοιξε πυρ στους παρεβρισκόμενους. Πόσοι ακριβώς πληγώθηκαν ή σκοτώθηκαν από τις σφαίρες της αστυνομίας δεν εξακριβώθηκε ποτέ.

Η κυριαρχία του τρόμου πέρασε πέρα από το Σικάγο. Ο τύπος και οι ιεροκήρυκες καλούσαν για εκδίκηση, επιμένοντας ότι η βόμβα ήταν «δουλειά» των σοσιαλιστών και των αναρχικών. Οι αίθουσες συνεδριάσεων, τα γραφεία των ενώσεων, οι έντυπες εργασίες και ιδιωτικά σπίτια δέχτηκαν επίθεση. Όλοι οι γνωστοί σοσιαλιστές και αναρχικοί συνελήφθησαν. Ακόμη και πολλοί ανίδεοι για το νόημα του σοσιαλισμού και του αναρχισμού συλλήφθηκαν και βασανίστηκαν. «Κάντε τις επιδρομές πρώτα και κοιτάξτε το νόμο μετά» ήταν η δημόσια δήλωση του Julius Grinnell, κρατικού πληρεξούσιου.

Δίκη

Τελικά οκτώ άτομα δικάστηκαν ως «συμμέτοχοι σε φόνο». Ήταν ο Spies, ο Fielden, ο Parsons, και πέντε άλλοι αναρχικοί που είχαν επιρροή στο εργατικό κίνημα, ο Adolph Fischer, ο George Engel, ο Michael Schwab, ο Louis Lingg και ο Oscar Neebe.

Η δίκη άρχισε στις 21 Ιουνίου 1886 στο ποινικό δικαστήριο της περιοχής Cooke. Οι υποψήφιοι για το

Οι μάρτυρες του Σικάγο: οι Parsons, Engel, Spies και Fischer κρεμάστηκαν, ο Lingg (τελευταίος) αυτοκτόνησε στη φυλακή.

σώμα των ενόρκων δεν επιλέχτηκαν με το συνηθισμένο τρόπο της κλήρωσης ονομάτων από ένα κιβώτιο. Σε αυτήν την περίπτωση ένας ειδικός δικαστικός κλητήρας, που ορίστηκε από τον κρατικό πληρεξούσιο Grinnell, διορίστηκε από το δικαστήριο να επιλέξει τους υποψηφίους. Στην υπεράσπιση δεν επιτράπηκε να παρουσιάσει στοιχεία ότι ο ειδικός δικαστικός κλητήρας είχε δημόσια υποστηρίξει ότι «Διευθύνω αυτή την περίπτωση και ξέρω τι πρόκειται να κάνω. Αυτοί οι συνεργάτες πρόκειται να κρεμαστούν τόσο σίγουρα όσο ο θάνατος».

Εξαρτημένο σώμα ενόρκων

Η τελική σύνθεση του σώματος των ενόρκων ήταν αστεία: αποτελούνταν από επιχειρηματίες, τους υπαλλήλους τους και έναν συγγενή ενός από τους νεκρούς αστυνομικούς. Καμία απόδειξη δεν προσφέρθηκε από το κράτος ότι οποιοδήποτε από τα οκτώ άτομα που βρισκόνταν ενώπιον του δικαστηρίου είχε ρίξει τη βόμβα, ήταν συνδεδεμένο με τη ρίψη της, ή είχε ποτέ εγκρίνει τέτοι-

ες ενέργειες. Στην πραγματικότητα, μόνο τρεις από τους οκτώ ήταν στο Haymarket Square εκείνο το βράδυ. Κανένα στοιχείο δεν προσφέρθηκε ότι οποιοσδήποτε από τους ομιλητές είχαν υποκινήσει τη βία, μάλιστα στη κατάθεσή του ο δήμαρχος Harrison περιέγραψε τις ομιλίες σαν «μαλακές (tame)». Καμία απόδειξη δεν προσφέρθηκε πως οποιαδήποτε βίαιη ενέργεια ήταν προγραμματισμένη. Στην πραγματικότητα, ο Parsons είχε φέρει τα δύο μικρά παιδιά του στη συγκέντρωση.

Καταδικάζονται

Το ότι οι οκτώ δικάζονταν για τις αναρχικές πεποιθήσεις τους και τις συνδικαλιστικές δραστηριότητες τους ήταν σαφές απ' την αρχή. Η δίκη έκλεισε όπως είχε ανοίξει, όπως βεβαιώνεται από τα λόγια της κατακλειδάς ομιλίας του κρατικού πληρεξούσιου Grinnell στους ενόρκους. «Ο νόμος δικάζεται. Η αναρχία δικάζεται. Αυτά τα άτομα έχουν επιλεχτεί, έχουν διαλεχτεί από το Ορκωτό Δικαστήριο, και κατηγορούνται επειδή ήταν ηγέτες.

Δεν υπάρχουν άλλοι ένοχοι παρά οι χιλιάδες που τα ακολουθούν. Κύριοι του σώματος ενόρκων: καταδικάστε αυτά τα άτομα, κάντε τα παράδειγμα για αυτούς, κρεμάστε τους και σώξτε τους θεσμούς μας, την κοινωνία μας.»

Στις 19 Αυγούστου επτά από τους κατηγορούμενους καταδικάστηκαν σε θάνατο, και ο Neebe σε 15 χρόνια φυλακή. Μετά από μια μαζική διεθνή εκστρατεία για την απελευθέρωσή τους, το κράτος «συμβιβάστηκε» και μετέτρεψε τις ποινές των Schwab και Fielden σε ισόβια φυλάκιση. Ο Lingg εξαπάτησε το δήμιο αυτοκτονώντας στο κελί του την ημέρα πριν από τις εκτελέσεις. Στις 11 Νοεμβρίου 1887 οι Parsons, Engel, Spies και Fischer κρεμάστηκαν.

Παίνουν χάρη

600.000 εργάτες βγήκαν στο δρόμο για την κηδεία τους. Η εκστρατεία για την απελευθέρωση των Neebe, Schwab και Fielden συνεχίστηκε. Στις 26 Ιουνίου 1893 ο κυβερνήτης Altgeld τους απελευθέρωσε. Ξεκαθάρισε ότι δεν έδωσε τη χάρη επειδή πίστευε ότι τα άτομα είχαν υποφέρει αρκετά, αλλά επειδή ήταν αθώα για το έγκλημα για το οποίο είχαν δικάσει. Αυτοί και οι κρεμασμένοι ήταν τα θύματα της «υστερίας, ενός τσουρμού ενόρκων και ενός προκατειλημμένου δικαστή».

Οι αρχές θεωρούσαν κατά την διάρκεια της δίκης ότι μια τέτοια δίωξη θα έσπαζε τη ραχοκοκαλιά του κινήματος για το 8ωρο. Πράγματι, αργότερα ήρθαν στο φως στοιχεία ότι η βόμβα ίσως είχε ριχτεί από έναν πράκτορα της αστυνομίας που εργαζόταν για τον καπετάνιο Bonfield, σαν μέρος μιας συνωμοσίας στην οποία ήταν μπλεγμένοι ορισμένοι ατσάλινοι προϊστάμενοι για να δυσφημίσει το εργατικό κίνημα. Όταν ο Spies απευθύνθηκε στο δικαστήριο μετά την καταδική του σε θάνατο, ήταν βέβαιος ότι αυτή η συνωμοσία δεν θα πετύχαινε. «Εάν νομίζεται ότι με το να μας κρεμάσετε μπορείτε να πατάξετε το εργατικό κίνημα... το κίνημα από το οποίο τα καταπιεσμένα εκατομμύρια, τα εκατομμύρια που μοχθούν στη δυστυχία και τη στέρηση, περιμένουν τη σωτηρία - εάν αυτή είναι η αποψή σας, τότε κρεμάστε μας! Εδώ θα τσαλαπατήσετε ένα σπινθήρα, αλλά εκεί και εκεί, πίσω σας - και μπροστά σας, και παντού, οι φλόγες καίνε. Είναι μια κρυφή πυρκαγιά. Δεν μπορείτε να τη σβήσετε.»

Από αντιεξουσιαστική ομάδα Μυτιλήνης

1967-1973: Το πραξικόπημα της διαφθοράς

Τα τελευταία χρόνια βαρεθήκαμε να ακούμε για Siemens και μίζες, Βατοπέδι, υποκλοπές και ρουσφέτια, βολικές παρανοήσεις για παράξενες λίστες, οφ-σορ εταιρείες και ακίνητα και τόσες ακόμη συμφωνίες κάτω από το τραπέζι, όπως τα αλήστου μνήμης υποβρύχια που έγερναν και μόνο κύκλο γύρω από τον εαυτό τους μπορούσαν να κάνουν.

Κύκλους που μοιάζει να κάνουν και η ελληνική κοινωνία με την τόσο κοντή ιστορική μνήμη. Σε αυτό το κείμενο δε θα αναφερθούμε στις φυλακίσεις, τις εξορίες και τα βασανιστήρια επί δικτατορίας, ούτε στη λογοκρισία, το φόβο και τη στέρηση της ελευθερίας. Θα μιλήσουμε για μια άλλη πτυχή της περιόδου εκείνης. Τον τελευταίο καιρό όλο και συχνότερα ακούμε την άποψη: «Ε, ρε ένας Παπαδόπουλος που μας χρειάζεται...», που ελαφρά τη καρδία (και ακόμη ελαφρύτερο μυαλό) εκφράζουν κάποιοι άνθρωποι. Πρώτη και καλύτερη βέβαια η δήθεν αντιουσιαστική Χρυσή Αυγή, που ευκαιρία δε χάνει να μας θυμίζει πόσο «ρόδινη» ήταν η ζωή με τους δικτάτορες και να διακηρύσσει από δω κι από κει την εντιμότητα τους. Κι αν κάποιοι δεν γνωρίζουν τα αληθινά γεγονότα ή εύκολα ξεχνούν, κάποιοι άλλοι σκόπιμα διαδίδουν ψέματα εξυπηρετώντας όχι μόνο τα δικά τους συμφέροντα αλλά και αυτά των μεγαλοβιομηχάνων φίλων τους. Γιατί άραγε δε θέλουν να θυμόμαστε τι πραγματικά συνέβαινε τα 7 χρόνια της δικτατορίας; Ο βολέψας, του βολέψαντος...

Μία από τις πρώτες ενέργειες της χούντας των συνταγματάρχων ήταν η νομοθέτηση της αύξησης του μισθού τους. Με τον Α.Ν.5 του 1967 ο μισθός του πρωθυπουργού διπλασιάστηκε από 23.600 σε 45.000 δρχ. και των υπουργών αυξήθηκε από 22.000 σε 35.000 δρχ. Θεσπίστηκαν διάφορα "bonus" για ημερησία έξοδα «εκτός έδρας» («Πολιτικά Θέματα» 5/10/73), όπως και η καταχρηστική στεγαστική αποκατάσταση διάφορων αξιωματικών. Ο πρώτος νόμος περί βουλευτικής ασυλίας δεν είναι προϊόν σημερινών κυβερνήσεων, αλλά έμπνευση της χουντικής νομοθεσίας «περί ευθύνης υπουργών» (Ν.Δ. 802, 30/12/70). Και σαν να μην έφτανε η οικονομική, στεγαστική και νομική εξασφάλιση, το ρουσφέτι έδινε κι έπαιρνε. Ο Γ. Παπαδόπουλος βόλεψε και τα δύο του αδέρφια: Ο μεν Κωνσταντίνος διορίστηκε στρατιωτικός ακόλουθος, γ.γ. του υπ. Προεδρίας και «υπουργός παρά τω πρωθυπουργώ», ο δε Χαράλαμπος γ.γ. υπ. Δημοσίας Τάξεως. Στο γαμπρό του Σ. Παττακού, Α. Μείντση, που ήταν μηχανικός, ανατέθηκαν μεγάλα δημόσια έργα, από ένα υπόγειο παρκινγκ στην πλατεία Κλαυθμώνος μέχρι μελέτη αξιοποίησης δημοτικού ακινήτου ύψους 1.109.000 δρχ. Και τα ρουσφέτια τελειωμό δεν είχαν...

Ονόμας, Νιάρχος, Λάτσης, Βαρδι-

νογιάννης...

Ονόματα ανησυχητικά οικεία στα αυτιά μας και πρωταγωνιστές σε ντέρμπι μεγιστάνων της εποχής για το 3ο διυλιστήριο της χώρας. Ο Παπαδόπουλος τάχθηκε αποφασισ-

χειρηματίες ήταν άριστες. Χαρακτηριστική η σύμβαση που υπογράφηκε με την αμερικανική πολυεθνική Litton για παροχή συμβουλευτικών υπηρεσιών πάνω στην οικονομική ανάπτυξη (κάτι σαν τα σημερινά

στικά υπέρ του Ονάση, αφού όλως τυχαίως έμενε σε βίλα του εφοπλιστή στο Λαγονήσι έναντι εξευτελιστικού ενοικίου, ενώ ο Μακαρέζος υπέρ του Νιάρχου. Η σύγκρουση έφτασε στα άκρα, με απόπειρες πραξικοπημάτων κι έκτακτους ανασχηματισμούς. Τελικά ο Ονάσης τα παράτησε, ακυρώνοντας τη σύμβαση που είχε υπογράψει και παίρνοντας πίσω την εγγύησή του. Το 3ο διυλιστήριο μοιράστηκε μεταξύ Ανδρέαδη και Λάτση (ΦΕΚ 1972/Α/130) κι ένα 4ο παραχωρήθηκε στον Βαρδινογιάννη (ΦΕΚ 1972/Α/181). Εν τω μεταξύ, με μια ολόκληρη σειρά νόμων (Ν. 89/67, 378/68, 465/68 κλπ) οι φόροι στη ναυτιλία μειώθηκαν σε μηδαμικά επίπεδα (ενώ τα κέρδη τους είχαν εξαπλασιαστεί μέσα στην επταετία), και οι εφοπλιστές απολάμβαναν το προνόμιο εξαίρεσης από οποιονδήποτε φόρο εισοδήματος και κρατήσεις. Το 1972 η Ένωση Ελλήνων Εφοπλιστών ανακήρυξε τον Γ. Παπαδόπουλο επίτιμο πρόεδρο.

Ξένα κεφάλαια...

Και σε όσους αβασάνιστα υποστηρίζουν ότι η χούντα προήγαγε την ελληνική οικονομία έναντι του ξένου κεφαλαίου οφείλουμε να πούμε ότι το καθεστώς είτε είναι άμεσα ολιγαρχικό (χούντα) είτε έμμεσα ολιγαρχικό (αστική δημοκρατία-φιλελευθερισμός-κοινοβουλευτισμός), δε διαφοροποιείται αλλά πάντα καταληστεύει τους καρπούς της εργασίας των εκμεταλλευόμενων. Όπως ακριβώς συμβαίνει σήμερα έτσι και την περίοδο της χούντας οι σχέσεις με τους ξένους μεγαλοεπι-

golden boys). Η Litton εισέπραξε από το ελληνικό δημόσιο 1.200.000 δολάρια. Ο Μακαρέζος (ταξιαρχος και πρωτεργάτης της χούντας που διετέλεσε υπουργός την περίοδο εκείνη) υπέγραψε σύμβαση για την κατασκευή της Εγνατίας με τον Αμερικανό εργολάβο Robert McDonald, στον οποίο ανέθεσε το έργο χωρίς διαγωνισμό. Ωστόσο, το έργο θα υλοποιούσαν Έλληνες μεγαλοεργολάβοι, ενώ ο McDonald θα φρόντιζε για τις μελέτες και τα δάνεια. Το ελληνικό δημόσιο επιβαρύνθηκε 1.500.000.000 δρχ. χωρίς το έργο να πραγματοποιηθεί ποτέ. Το Μάιο του 1972 η χούντα έδωσε άδεια εγκατάστασης και λειτουργίας στον Ελληνοαμερικανό Τομ Πάππας για τα εργοστάσια της Coca Cola, κάτι που ακόμα και οι προηγούμενες αστικές, κεφαλαιοκρατικές, κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις δεν ενέκριναν, κρίνοντάς τα ανταγωνιστικά για την ντόπια παραγωγή. Τέλος, οι αψεγάδιαστες σχέσεις της χούντας με την εκκλησία (όπως δήλωνε και το τσιτάτο της περιόδου Ελλάς-Ελλήνων Χριστιανών) σαφέστατα και δε βασιζόταν στην αστεϊρευτή χριστιανική πίστη των συνταγματάρχων, ήταν όμως μοναδική ευκαιρία να απομυζήσουν τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Χρησιμοποιώντας τη θρησκεία ως όπιο για το λαό, ο Παπαδόπουλος μαζί με τον υπόλοιπο συρφετό, την ανώτατη πολιτική και πνευματική ηγεσία του καθεστώτος (συμπεριλαμβανομένου του αρχιεπισκόπου), εγκρίνει το 1969 την ανέγερση ενός μνημειώδους ναού του Σωτήρος, ως τάμα του έθνους προς το θεό

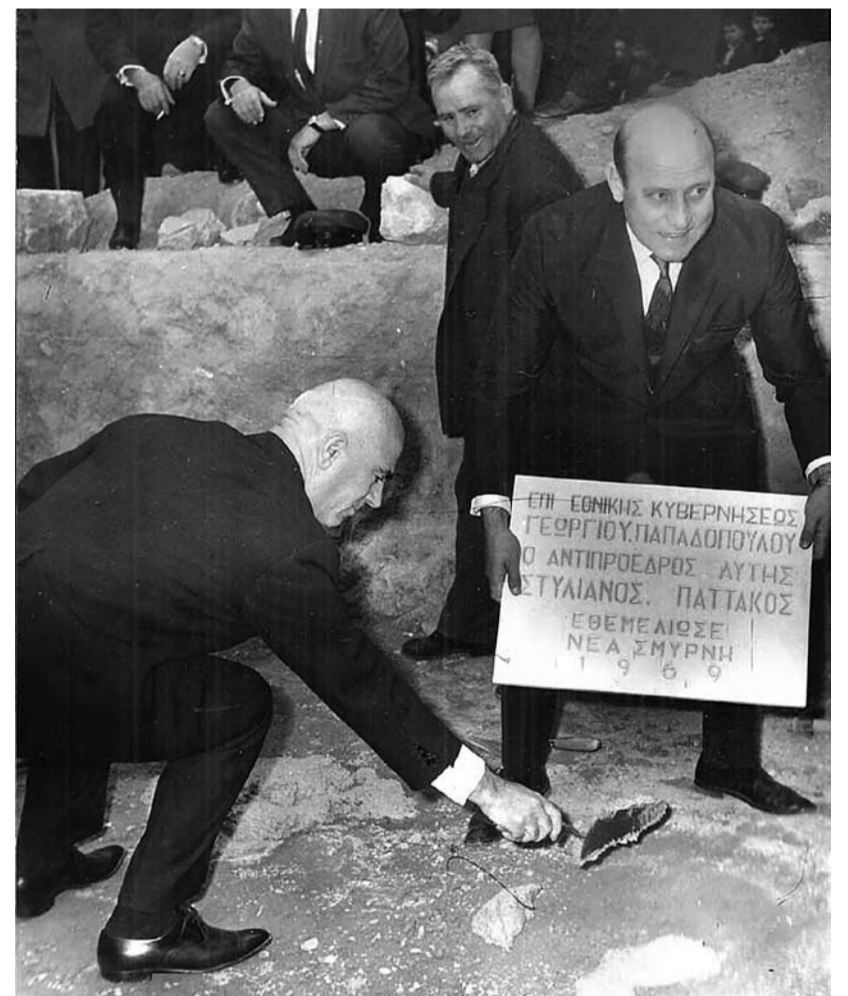
σε περίπτωση απελευθέρωσης της Ελλάδας (απόφαση της Δ' Εθνοσυνέλευσης του 1829, έπειτα από την αστική επανάσταση του 1821). Για το «τάμα» συστάθηκε ταμείο που συγκέντρωσε 453.300.000 δρχ από τον τακτικό προϋπολογισμό, χωρίς όμως το έργο να πραγματοποιηθεί ποτέ, καθώς το 90% των εσόδων είχε ήδη καταναλωθεί σε υποτιθέμενες δαπάνες μελετών, διοίκησης, λειτουργίας και προπαρασκευαστικά έργα.

Κι αυτά είναι λίγα μόνο παραδείγματα...Μήπως σας θυμίζουν κάτι όλα τα παραπάνω; Όπως τότε χρησιμοποιούσαν το μύθο περί «Σωτηρίας του Έθνους» έτσι και τώρα προσπαθούν να μας πείσουν για την «εθνική ενότητα».

Καθαρά ή μήπως πενταβρώμικα χέρια;

Την εποχή της κρίσης οι περισσότεροι άνθρωποι αντιμετωπίζουμε ένα

επί χούντας αλλά και τι συμβαίνει τώρα, τι συμβαίνει σε κάθε γωνιά της γης όπου οι λίγοι εξουσιάζονται και οι πολλοί εξουσιάζονται. Γιατί όποτε αφήνεις άλλους ανθρώπους ν' αποφασίζουν εξ ονόματός σου, όποτε αφήνεις να σε εξουσιάζουν με το μαστίγιο (όπως οι δικτάτορες και οι φασίστες) ή με το καρότο (όπως οι βουλευτές και τα πολιτικά κόμματα), τότε η εκμετάλλευση δε θα σταματά ούτε κι η υποβάθμιση της ζωής μας. Θα σταματήσει μόνο όταν πάρουμε την απόφαση, όλοι μας, να κλείσουμε την τηλεόραση και να βγούμε από τα σπίτια μας, να διαβάσουμε, να κουβεντιάσουμε και να συν-αποφασίσουμε, μέσα από οριζόντιες, αντιεραρχικές συνελεύσεις, για την κοινωνία που επιζητούμε. Δεν υπάρχουν έτοιμες λύσεις ούτε υποσχέσεις, μόνο εμείς οι ίδιοι μπορούμε να αλλάξουμε την κοινωνία, δρώντας όλοι μαζί, συλλογικά, ακοματίστα, αυτοοργανωμένα, και

σworό δυσκολίες κι αγανακτούμε με την εκμετάλλευση από λίγους, πονηρούς και άπληστους. Πιο πολύ ακόμη αγανακτούμε με την κοροϊδία. Κι όμως πάλι κάποιοι θέλουν να μας κοροϊδέψουν. Γιατί τι άλλο κάνει η Χρυσή Αυγή όταν ισχυρίζεται πως «τα δικά της χέρια είναι καθαρά»; Κάποτε είπαν ότι όποιος δε γνωρίζει την ιστορία του είναι καταδικασμένος να την ξαναζήσει. Ας μην ξεχάσουμε λοιπόν τι συνέβαινε

αντιστεκόμενοι καθημερινά στην εκμετάλλευση και τις φασίζουσες συμπεριφορές. Δεν τρέφουμε αυταπάτες για μια εξουσία με ανθρώπινο πρόσωπο. Γνωρίζουμε πως οι νίκες δε χαρίζονται από καμιά εξουσία αλλά κερδίζονται με αγώνες. Αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης, και πραγματικής ελευθερίας.

Κήπος Έπαυλης Κουβέλου

Εδώ και τρία χρόνια, η εγκαταλελειμμένη από την εκκλησία Βίλα Κουβέλου στην οδό Διονύσου και Σόλωνος τελεί υπό κατάληψη. Αν και περίπου φασίστες έκαψαν τη βίλα με αποτέλεσμα η στέγη να καταρρεύσει και το υπόλοιπο κτίριο να υποστεί μεγάλες ζημιές οι καταληψίες δεν το έβαλαν κάτω. Ήδη έχουν συγκεντρωθεί χρήματα για να γίνουν οι απαραίτητες επισκευές, ενώ έχει γίνει ανοιχτό κάλεσμα για τη δημιουργία συνεργατικού κήπου, στον οποίο ανταποκριθήκαν αρκετοί κάτοικοι της γύρω περιοχής. Ήδη ο κήπος έχει καθαριστεί, έχουν φτιαχτεί παρτέρια και σπορεία και τα πρώτα φυτέματα έχουν αρχίσει. Σύντομα και παράλληλα με την πρόοδο των επισκευών, θα ακολουθήσουν και άλλες δράσεις. Η Ομάδα Κήπου της Έπαυλης Κουβέλου, ευχαριστεί τους κατοίκους για το ενδιαφέρον τους και ενημερώνει ότι η συνέλευση της ομάδας πραγματοποιείται κάθε Σάββατο στην Έπαυλη, ενώ μπορείτε να έρθετε σε επαφή μαζί της και κάθε Κυριακή πρωί που γίνονται εργασίες.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΑ

-14χρονα παιδιά εντοπίστηκαν από απεσταλμένους της Διεθνούς Αμνηστίας στη Μανωλάδα. Ακόμη, τραυματισμένοι και άφραγκοι μετανάστες τρέφονται με χόρτα που μαζεύουν από τα χωράφια.

-8 Έλληνες εργαζόμενοι απλήρωτοι επί τρεις μήνες και αποκλεισμένοι σε ναυπηγείο της Γαλλίας, ζήτησαν τη βοήθεια του συνδικάτου CGT που άμεσα προχώρησε σε διανομή φυλλαδίων, ενημέρωση και παρέμβαση στη διεύθυνση των ναυπηγείων.

-Σε αντίθεση με τους Γάλλους, η ΓΣΕΕ δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον για τη μαζική απόπειρα δολοφονίας μεταναστών στην Ηλεία, πέρα από μία ανακοίνωση της πλάκας.

-4 αστυνομικοί χαστούκισαν 19χρονο στο Νέο Ηράκλειο γιατί δεν τους άρεσε η μπλούζα του που τελικά του την έκλεψαν! Χαστούκισαν έναν 19χρονο κοντά στο σταθμό του ΗΣΑΠ στο Νέο Ηράκλειο επειδή δεν τους άρεσε το μπλουζάκι του νεαρού, που απεικόνιζε δύο γουρούνια με αστυνομικά καπέλα να χτυπούν έναν έφηβο με skateboard. Οι αστυνομικοί θίχτηκαν.. αλλά αυτό δεν τους εμπόδιζε να δράσουν σαν γουρούνια με αστυνομική στολή και να επιχειρήσουν να κάνουν το σατιρικό μπλουζάκι πραγματικότητα. Για κακή τους τύχη ο 19χρονος δεν επέλεξε το δρόμο της σιωπής όπως γίνεται σε εκατοντάδες άλλες περιπτώσεις αλλά της καταγγελίας. Το νέο κατόρθωμα των ανδρών της ομάδας ΔΙΑΣ του Δένδια δείχνει πόσο έχουν αποθρασυνθεί αυτές οι ειδικές ομάδες. Πέρα από το γεγονός ότι σε συντριπτικό ποσοστό υποστηρίζουν τη φιλοναζιστική Χρυσή Αυγή, φαίνεται ότι ακόμα και η συμβολική διαμαρτυρία τους ενοχλεί σε αφάνταστο βαθμό.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΟΜΑΔΑΣ ΑΓΡΟΥ

Το Σάββατο 30 Μαρτίου και ώρα 18:00, σας προσκαλούμε σε συνάντηση, με σκοπό τη δημιουργία συνέλευσης, που θ' ασχοληθεί με τη δημιουργία αστικού αγρού, καθώς και τον καλωπισμό του κήπου της κατάληψης της έπαυλης Κουβέλου.

Η συνέλευση θα έχει διαρκή χαρακτήρα, σκοπός της θα είναι η κατά το δυνατό αποδοτικότερη και οικολογική αξιοποίηση του κήπου, ενώ θα διέπεται από αυτοοργανωτικά χαρακτηριστικά. Δηλαδή οι αποφάσεις θα παίρνονται με ομοφωνία ύστερα από συνδιαμόρφωση, όπως άλλωστε αρμάζει σε ελεύθερους ανθρώπους.

Η αξιοποίηση του κήπου, θα ικανοποιήσει όσους έχουν το μεράκι της γεωπονίας, θα αναζωογονήσει τους παλιούς και θα μυήσει τους τσιό νέους στα μυστικά της καλλιέργειας, ενώ τα παραγόμενα αγαθά θα διατεθούν για μη εμπορευματικούς σκοπούς.

Τέλος, θα γνωριστούμε μεταξύ μας, κι επιθυμούμε ο κήπος ν' αποτελέσει την αφορμή, γι ανάπτυξη σχέσεων, και να γίνει χώρος συνάντησης για όλη τη γειτονιά.

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΠΑΥΛΗΣ ΚΟΥΒΕΛΟΥ

Διονύσου & Σόλωνος, Μαρούσι

epavlikouelou.squat.gr

kouvelou.squat@riseup.net

Η συνέλευση της Ομάδας Κήπου, έχει διαρκή χαρακτήρα και σκοπός της είναι η κατά το δυνατό αποδοτικότερη και οικολογική αξιοποίηση του κήπου. Διέπεται από αυτοοργανωτικά χαρακτηριστικά. Δηλαδή οι αποφάσεις παίρνονται με ομοφωνία ύστερα από συνδιαμόρφωση, όπως άλλωστε αρμάζει σε ελεύθερους ανθρώπους.

Η αξιοποίηση του κήπου, θα ικανοποιήσει όσους έχουν το μεράκι της γεωπονίας, θα αναζωογονήσει τους παλιούς και θα μυήσει τους νέους στα μυστικά της καλλιέργειας, ενώ τα παραγόμενα αγαθά, θα διατεθούν για μη εμπορευματικούς σκοπούς.

Τέλος θα γνωριστούμε μεταξύ μας κι επιθυμούμε να αποτελέσει την αφορμή για ανάπτυξη σχέσεων και να γίνει χώρος συνάντησης όλης της γειτονιάς.

Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης για το Indymedia, τον 98fm και τον Ένταση fm

Δεκάδες εκδηλώσεις σε όλη τη χώρα, από πορείες μέχρι μικροφωνικές, καταλήψεις, ανέβασμα πανών (όπως στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου, όπου έγιναν και 59 προσαγωγές και έξη συλλήψεις) και καλέσματα συμπαράστασης έγιναν τις τελευταίες 15 μέρες για το Athens.Indymedia, τον 98FM και τα Ένταση fm, με αποκορύφωμα τη μεγάλη διαδήλωση της 24/4 στο Μοναστηράκι όπου χιλιάδες πολιτών απαίτησαν την ανεμπόδιστη λειτουργία των ανατρεπτικών μέσων.

Η ελευθερία του λόγου είναι αναφαίρετο δικαίωμα του ανθρώπου. Ο αγώνας συνεχίζεται.

info

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ

Συνέλευση Αμαρουσίου:

<http://ansinamar.blogspot.gr>

Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου (Μαρούσι):

<http://epavlikouelou.squat.gr/>

Κατάληψη κτήματος Πραπόπουλου (Χαλάνδρι):

<http://epavlikouelou.squat.gr/>

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι

Στρούγκα (Ν. Φιλαδέλφεια):

<http://strouga.espivblogs.net/>

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Ελευθεριακή Συνδικαλιστική

Ένωση:

<http://athens.es-e-gr.org/>

Αναρχοσυνδικαλιστική

Πρωτοβουλία Ροσινάντε:

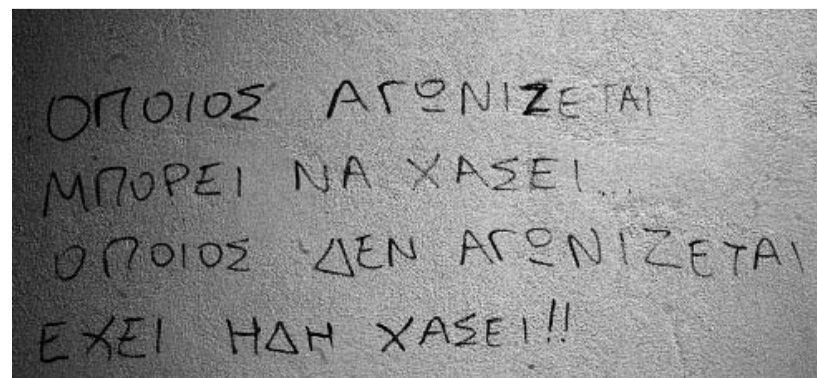
<http://rocinante.gr/>

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ:

<https://athens.indymedia.org>

<http://eagainst.com/>

Γιατί πάντα οι μεγαλύτερες αλήθειες γράφονται στους τοίχους...

BIBΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

«Άκου Ανθρωπάκο», του Βίλχελμ Ράιχ

« Ποιος είμ' εγώ που θα έχω δική μου γνώμη, δεν αξίζω λοιπόν τίποτα απολύτως; »

Το «Άκου, Ανθρωπάκο» είναι ένα βιβλίο το οποίο γράφτηκε το 1948. Διαβάζοντας το κάποιος ανακαλύπτει δυστυχώς πόσο πολύ επίκαιρο είναι στις μέρες μας. Ο Βίλχελμ Ράιχ παρατηρεί τον τρόπο που ο σύγχρονος Ανθρωπάκος παρακολουθεί τα γεγονότα που συμβαίνουν στην καθημερινότητα στην οποία ζει και τον επηρεάζουν αλλά αδυνατεί τρομαγμένος να πάρει θέση.

Ο Ανθρωπάκος του Βίλχελμ Ράιχ φοβάται να σκεφτεί. Είναι τρομοκρατημένος. Είναι μίζερος. Φοβάται και αρνείται να μιλήσει και καταλήγει στο τέλος να κατακτιέται από εκείνον που θα του πει μόνο παραμύθια. Έχει την ψευδαίσθηση ότι ζει, νομίζει ότι είναι ευτυχισμένος, αλλά φοβάται να ζήσει, καθώς φοβάται και να δει την ευτυχία. Πρόκειται για ένα βιβλίο εύκολο στη γραφή του που όμως προκαλεί σκέψεις, που αξίζει να διαβαστεί και δεύτερη αλλά και τρίτη φορά, για να μπορέσει κάποιος να αποκρυπτογραφήσει στο σύνολό τους τα νοήματα αυτού του βιβλίου.

Η πεντάμορφη και το τέρας

Καλώς ορίσατε στο μπάσταρδο τέκνο της συνουσίας Δύσης κι Ανατολής. Στη μίξη γαλάζιου και λευκού, πράσινου και γκρίζου, στον τόπο αυτό που αποχώρησε απ' την ηγεμονία της οθωμανικής αυτοκρατορίας λιγότερο από δυο αιώνες πριν, και δέθηκε σαν βαρκούλα στο τάνκερ της Δύσης απ' την πρώτη στιγμή που ονομάστηκε Ελλάδα. Κι από τότε προχωρά με δυο προφίλ, τόσο συνδεδεμένα μα τόσο διαφορετικά. Στη μια της όψη η Πεντάμορφη, στην άλλη της το Τέρας.

Περπατώντας την Πεντάμορφη, χίλια καλά θα συναντήσεις. Νότες του Χατζιδάκη να συντροφεύουν το τιτίβισμα αηδονιών στα καταπράσινα δάση του Ολύμπου. Στίχους του Ελύτη ν' απαγγέλλονται από γλάρους που ξαποσταίνουν πάνω σε στύλους ιωνικού ρυθμού, πλάι στο καταγάλανο λιμανάκι. Τον Σιδηρόπουλο να γράφει ροκ εντ ρολ για το Ζορμπά, αραχτός σε μπαουλοντίβανο βεράντας στο Ζαγόρι. Λίγο πιο μακριά έντονους διαλόγους απ' τη λαϊκή συνέλευση που στήσανε πρόχειρα στις στάχτες βασιλικών ανακτόρων ο Αριστοτέλης κι ο Ροΐδης, ο Περικλής και ο Καστοριάδης, ο Πλάτωνας κι ο Διογένης. Και κάτω από μια γέρικη ελιά στην Άμφισσα, να κάνουν έρωτα ο Άσιμος με τον Τζίμη τον Πανούση, ενώ τους παίρνουν μάτι γυμνές οι μούσες. Θα δεις παππούδες να σου προσφέρουν βαρύ γλυκό και λουκουμάκι, μουστακαλήδες να σου δίνουν στο χέρι τη ρακή και μυταράδες να σε πιάνουν για πυρρήχιο γύρω από αναμμένη φλόγα. Κορίτσια δροσερά να σε προσκαλούν ν' αλατίσεις αγκαλιά τους το κορμί σου, στο ναυάγιο του Ιονίου ή στον υγρό τάφο του Κολοσσού. Γιαγιάδες να σου βάζουν με το ζόρι γλυκό του κουταλιού στο πιατάκι, μετανάστες οικοδόμους απ' τα Βαλκάνια να σε κερνάνε μια μπίρα κάτω απ' τον πλάτανο και δίπλα στην βρυσούλα. Σ' Ικαριώτι-

στάληκε εξορίες, που πέθανε στο πεζοδρόμιο σε κάποια απεργία, που έφυγε μονάχος στην ευρωπαϊκή φάμπρικα για να ταΐσει τα παιδιά του, που δούλεψε μέχρι τα βαθιά γεράματα κι όμως πέθανε χωρίς να χαμογελάσει. Να ξέρες πόσες απ' αυτές που σήμερα στέκονται σαν σεξουαλικά αντικείμενα στα κλαμπ έχουν προγιαγιάδες που σήκωσαν όπλο απέναντι στο φασισμό, έραψαν πληγές από σκάγια, μπάλωσαν κάλτσες γδαρμένες από βράχια, εργάστηκαν σαν σκλάβες χαρίζοντας την υπεραξία του ιδρώτα τους σε καλοφαγωμένα αφεντικά και πέθαναν με τον χωρίς ανταπόδοση μόχθο να χει χαράξει τα πρόσωπα τους. Π' αυτό μην τον κρίνεις κακοπροαίρετα όποιον σου πει πως του έτυχε να μεγαλώσει εδώ. Ίσως και να ναι αδιάφορος, ίσως φτηνή χολιγουντιανή εικόνα... Ίσως όμως και να χει κομμάτια της Πεντάμορφης ακόμα στην ψυχή του.

Κι άμα γυρίσει το κεφάλι αυτός ο τόπος, μην τρομάξεις... είναι το Τέρας. Είναι η Τζούλια που σήμερα κάνει στριπτίζ στης Τατιάνας, προς χάριν των υψηλά ιστάμενων καλεσμένων της. Είναι η Σώτη που γράφει στο φορητό pc της απ' τη σουίτα στη Μύκονο, αγναντεύοντας το φαντασμένο τίποτα με το σαμπανιζέ κρασί στο χέρι. Είναι ο Πρετεντέρης που τρώει αστακομακαρονάδα, φορώντας τη σαλιέρα και κουνά το

Ξέρω, η αρρώστια μας μοιάζει αθεράπευτη. Η κατάσταση μας μοιάζει απελπιστική. Τι είναι όμως πιο άρρωστο, τι είναι πιο απελπιστικό απ' το να σταματήσουμε να ελπίζουμε;

κους χορούς θα μπλέξεις και κάτω απ' τον Παρθενώνα θα ξαπλώσεις να διαβάσεις Καζαντζάκη, ν' απαγγείλεις Καββαδία, να τραγουδήσεις Λοΐζο, να οργιάσεις παρέα με τον Διόνυσο, να φιλοσοφήσεις με τον Επίκουρο.

Είναι ωραία η Πεντάμορφη, κι οι άνθρωποι της ωραίοι. Μην κρίνεις μόνο απ' αυτό που βλέπεις στα σήμερα. Να ξέρες πόσοι απ' αυτούς που βλέπεις να περπατάνε αδιάφοροι έχουνε προπάππου που σκοτώθηκε πολεμώντας τους Ναζί, που έμπλεξε στην κατάρα του εμφυλίου και φόνευσε το γείτονα του, που φυλακίστηκε από δικτάτορες και

δάχτυλο αυστηρά στο σερβιτόρο. Είναι ο Κασιδιάρης, που τρώει λαίμαργα τη σάρκα των δούλων που πέταξαν στην αρένα, προς χάριν του αιμοδιψούς κοινού του. Είναι ο παπάς που κλείνει ένα θέατρο κι ανοίγει μια Offshore στη θέση του, επικαλούμενος χρυσόβουλα. Είναι ο μπάτσος που γυρίζει ανάποδα το γκλοπ, για να χτυπήσει στα μούτρα ένα κοριτσάκι που τολμάει να φτύσει την στολή της εξουσίας. Είναι κι ο γαλανόλευκος παπάρας, που αφού αντανιστεί μπροστά στην Παναγιά του, αφού φορέσει το χακί του σωβρακάκι, θα ξεσπάσει τη μοναξιά του, τη νοητική του τεμπελιά, την καταπίεση του αφεντικού του,

πάνω στον αδύναμο, στο διαφορετικό, στον κατά προτίμηση Πακιστανό. Είναι ο εργοδότης που αφού συσσωρεύσει ό,τι εσύ παρήγαγες σε φορολογικούς παραδείσους, τώρα φορά τη λυπημένη μάσκα παίζοντας την τραγωδία της κρίσης, και στέλνοντας σε στον ταξιδιήτη του ΟΑΕΔ. Είναι αυτός που πνίγει μια μάνα σφίγγοντας το λαμό της με τριχιά, για να της αποσπάσει το πορτοφόλι, ή πυροβολά κατά ριπάς για ν' αρπάξει βραχιολάκια και ρολόγια. Είναι ο σκυλοπόπ έμπορος φτηνού θεάματος Κουρκούλης που κάνει πως τραγουδάει, είναι ο σαχλαμάρας Σεφερλής που κάνει πως υποδύεται, είναι ο λαϊκιστής

πολιτικός Ψωμάδης που κάνει πως ασχολείται με την πολιτική, είναι η ξεπουλημένη δημοσιογραφικός Τρέμη που κάνει πως δημοσιογραφεί, είμαι εγώ που αντί να σηκωθώ όρθιος συνεχίζω να κάθομαι περιμένοντας όσο γίνεται περισσότερους να σηκωθούν μαζί μου.

Ξέρω, η αρρώστια μας μοιάζει αθεράπευτη. Η κατάσταση μας μοιάζει απελπιστική. Τι είναι όμως πιο άρρωστο, τι είναι πιο απελπιστικό απ' το να σταματήσουμε να ελπίζουμε; Τι είναι πιο νοσηρό απ' το ν' αφήσουμε ελεύθερο τον πολιτικό χώρο στο τερατόμορφο συνονθύλευμα λαϊκιστών, σκληρών νεοφιλελεύθε-

ρων και νεοναζί; Τι είναι πιο εγωιστικό απ' το ν' ασχολείσαι αποκλειστικά με το πώς θα βγάλεις τη μέρα; Τώρα που βλέπεις μόνο το Τέρας, σκέψου πως η Πεντάμορφη είναι κάπου εκεί έξω κρυμμένη. Δεν είναι εθνική, δεν είναι τοπική, δεν είναι θρησκευόμενη. Φτύνει τις σημαίες, φτύνει το Χριστό και το Μωάμεθ. Είναι η Πεντάμορφη που παίρνει τη μορφή που η κάθε κοινωνία επιλέγει, αναλαμβάνοντας την ευθύνη για το σχήμα του προσώπου της, τις καμπύλες του κορμιού της. Ας σχηματίσουμε την Πεντάμορφη, πάνω στο καμένο δέρμα του Τέρατος λοιπόν. Ιστορία μη λοξοκοιτάς, ερχόμαστε να σπάσουμε τον κύκλο σου.